

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ

ШЕСТА КАРТИНА

(Предъ царския дворецъ. Влизатъ Царьтъ, Асенъ и свита.
Царкинята, деца, мечка, Кики, катерички).

ЦАРЬТЪ. Много се забавиха ловцитѣ, Асене. Въ тѣхъ ми е надеждата! Колко други търсиха, нищо не намѣриха.

АСЕНЪ. А! Ето ги ловцитѣ! Хей, по-бързо, бе! (Влизатъ Иванъ и Стоянъ).

ИВАНЪ. Добъръ день, царю!

ЦАРЬТЪ. Какво научихте? Жива ли е дъщеря ми?

ИВАНЪ. Жива трѣбва да е!

ЦАРЬТЪ. Кжде е.

СТОЯНЪ. Тамъ е работата я! Че не се знае кжде е. Цѣлата планина претърсихме. Нѣма и нѣма!

ЦАРЬТЪ. А отъ кжде знаете, че е жива?

ИВАНЪ. Ако сж я изяли звѣроветѣ, трѣбваше да намѣримъ поне дрехитѣ ѝ.

ЦАРЬТЪ. Охъ, кжде ли е тогава?

АСЕНЪ. Не се отчайвай, царю. Търсили! Кой знае какъ сж търсили!

ИВАНЪ. Претърсихме, драги-и-и!

СТОЯНЪ. И мишитѣ дупки прегледахме. Нѣма и нѣма!

ИВАНЪ. Главата си давамъ, ако е въ планината!

АСЕНЪ. А кжде ви сж пушкитѣ?

ИВАНЪ. Пушкитѣ ли? Пушкитѣ...

СТОЯНЪ. Пушкитѣ... тука сж... Тежаха ни, та ги оставихме.

АСЕНЪ. Хубави ловци, щомъ имъ тежатъ пушкитѣ. (Влизатъ Кики, царкинята съ мечката, Добри и Димо, после други деца).

ЦАРКИНЯТА. Татко, мили ми татко! (Затичва се къмъ него).

ЦАРЬТЪ. Дъще! (Прегръща я).

(Ловцитѣ, като виждатъ мечката, хукватъ да бѣгатъ).

СТОЯНЪ (спѣва се и пада). Леле мале, изяде ме мечката!
Загинахме си!